

τόριον τοῦ Διοσκορ. (4, 41). Συνών. ἀγριμόνις (ἐνθα ἐσφαλμένως ἐτυπώθη ἀσπροζάκι), φονόχορτο. [**]

άσπρόξινος ἐπίθ. Φολέγ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ ξινός.

Ὁ ἔχων λευκὸν χρώμα καὶ ὄξινον γεῦσιν, ἐπὶ σύκων: Ἀσπρόξινα οὔκα.

άσπρόξυλο τό, σύνθη. ἄσπρόξ'λον βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. ξύλο.

Τὸ ξύλον τοῦ δηλητηρίου δένδρου εὐωνύμου τοῦ Εὐρωπαίου (eponymus Euroraeus) τοῦ γένους τοῦ εὐωνύμου (eponymus) τῆς τάξεως τῶν κηλαστρωιδῶν (celastraceae) ἐν χρήσει εἰς τὴν ἐπιπλοποιῖαν. [**]

άσπροουράδης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσπροράδης Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. οὐράδι.

Ὁ ἔχων λευκὴν οὐράν, συνήθως τὸ θηλ. ἐπὶ αἰγῶν: Ἀσπροράδα αἶγα. Συνών. ἀσπροοῦρης 1, ἀσπροοῦρικός.

άσπροούρης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσπροούρης Κύπρ. ἄσπροούρης Κίμωλ. Θηλ. ἄσπροούρα ἐνιαχ. ἄσπροούρα Εὐβ. (Στρόπον.) ἄσπροούρα Πελοπν. (Μάν.) — ΖΠαπαντ. ἐν Ἀνθολ. Ἡ' Αποστολίδ. 337 ἄσπροούρα Ἡπ. ἄσπροούρου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄσπρόριμα Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. οὐρά.

1) Ἀσπροοῦράδης, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀσπροοῦρα προβατῖνα Στρόπον. Ἀσπροοῦρον γίδα Αἰτωλ. || Ποίημ. Κ' ἡ στριφοκέρα ἡ λαμπρομάτα | κ' ἡ ἄσπροούρα ἡ παρδαλὴ | αὐτὴ ποῦ φεύγει ἀπὸ τῆς στράτας | μὲ τὸ γαλάζιο χαίμαλι ΖΠαπαντ. ἐνθ' ἄν. 2) Οὐς., εἶδος ἀετοῦ τοῦ γένους τῶν ἱερακιδῶν (falconidae) τῆς τάξεως τῶν ἀρπακτικῶν (raptaces), ὁ τῶν ἀρχαίων πύγαργος Κίμωλ.: Ὁ ἄσπροούρης τὸ ἦρε ἔς τὰ ποδάρια του τὸ παιδί.

άσπροούρικός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσπροούρ'κους Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐδ. ἀσπροοῦρικός τοῦ ἐπιθ. ἄσπροούρης.

Ἀσπροοῦράδης, ὁ ἰδ.

άσπρόπαγος ὁ, Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πάγος.

Λεπτὸς ὡς δρόσος πάγος προμηνύων βροχὴν. Συνών. ἄσπρόπαχνη.

άσπροπάλατο ἐπίθ. οὐδ. ἀμάρτ. ἄσπροπέλατο Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. παλάτι, παρ' ὁ καὶ πελάτι.

Τὸ λευκὸν ὡς ἀνάκτορον: Ἀσμ.

Ἀστραπ' ὁ Θεὸς καὶ βρόντησε | καὶ ἀστροπελέκι ἔρριξε ἔς τὰ σπύτα τὰ προσηλιακά, | ἔς τὰ σπύτα τ' ἀσπροπέλατα.

άσπροπαννισμένος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ παννισμένος μετοχ. τοῦ ρ. παννιάζω.

Ὁ μὴ ροδόχρους ἀλλὰ πρὸς τὸ λευκὸν κλίνων, ἐπὶ ἀτελῶς ἐψημένου ἄρτου ἐνθ' ἄν.: Ἀσπροπαννισμένο ψωμί Λακων.

άσπροπαπούλλα ἡ, Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. παπούλλα.

Ὁ πρῶτος φυλλοφόρος βλαστὸς τῆς ποικιλίας πίσου τοῦ ἡμέρου (pisum sativum) τῆς κοινῶς ὀνομαζομένης ἀρακάς τρωγόμενος ὁμῶς ὡς σαλάτα.

άσπροπάρδαλος ἐπίθ. Μύκ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ παρδαλός.

Ὁ μελανόπτερος μετὰ λευκῶν στιγμάτων, συνήθως ἐπὶ ὄρνιθος.

άσπροπατάτα ἡ, Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πατάτα.

Εἶδος σταφυλῆς μὲ λευκὰς ράγας.

άσπρόπατος ἐπίθ. Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πάτος.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου τὸ ἀρχικὸν χρώμα εἶναι λευκόν:

Ἀσπρόπατο φύλλο.

άσπροπατῶ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ ρ. πατῶ.

Κλίνω πρὸς τὸ λευκὸν χρώμα, εἶμαι ὑπόλευκος: Ἐτούτη ἡ ὄχρὰ τοῦ φουστιανοῦ ἀσπροπατῆ (ὄχρὰ = χροιά). Συνών. ἀσπροφένω.

άσπρόπαχνη ἡ, ἀμάρτ. ἄσπρόπαχνη Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. παχνη.

Ἀσπρόπαγος, ὁ ἰδ.

άσπροπέδικλος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσπροπέικλος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πέδικλος.

Ὁ φορῶν τρόπον τινὰ λευκὰς πέδας, δηλ. ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου τὸ τρίχωμα σχηματίζει λευκὴν ταινίαν εἰς τὸ ἄνωθεν τῶν ὀπλῶν μέρος τοῦ ποδός, ἐπὶ ἵππων. Πβ. ἀσπροπέδουλος.

άσπροπέδουλος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσπροπέουλος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πεδούλι.

Ὁ φορῶν οἶονεὶ λευκὰς περικνημίδας, ἥτοι ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου τὸ τρίχωμα τῶν ποδῶν εἶναι λευκόν, ἐπὶ τράγου. Συνών. ἀσπροτσαγκᾶτος. Πβ. ἀσπροπέδικλος.

άσπροπετεινάριν τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πετεινάρι.

Ἀσπροπετεινός, ὁ ἰδ.

άσπροπετεινός ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πετεινός.

Ὁ λευκὸς τὸ πτίλωμα ἀλέκτωρ. Συνών. ἀσπροπετεινάριν.

άσπρόπετρα ἡ, κοιν. ἄσπρόπιτρα βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πέτρα.

Λευκὸς λίθος. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. πολλαχ.

άσπροπέτσης ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. Θηλ. ἀσπροπέτσεινα Πόντ. (Κερασ.) Οὐδ. ἀσπροπέταιν Πόντ. (Κερασ.) ἀσπροπέταινον Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πετσί.

Ὁ ἔχων λευκὸν δέρμα.

άσπροπετσῶ Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πετσί.

Λευκαίνομαι τὸ δέρμα, συνήθως ἐπὶ ἐπουλουμένης πληγῆς.

άσπροπήλι τό, ἀμάρτ. ἄσπροπήλ' Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀσπρόπηλος.

Λευκὴ λιπώδης ἄργιλλος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπρόγλινα. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀσπροπήλι καὶ Ἀσπρόπηλο Ζάκ.

άσπροπηλιά ἡ, Κάμπ. Πελοπν. (Μάν.) Ρόδ. ἀσπροπουλιά Πελοπν. (Βούρβουρ. Κόκκιν. Μεσσ. Παππούλ. Χατζ.) ἀσπροπ'λιά Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀσπρόπηλος.

Ἀσπροπήλι, ὁ ἰδ. Καὶ τοπων. Ἀσπροπηλιές Ρόδ.

